

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Пловдив, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разглежда докладваното от Румяна Ив. Андреева Въззивно гражданско дело № 20225300502843 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от С. Б. Й. с ЕГН ***** и Н. С. Й. с ЕГН *****, и двамата с адрес: гр.***, против решение № 260399/08.07.2022 г., постановено по гр.д. № 119/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XII гр. състав, с което са отхвърлени предявените от тях против В. Н. Н. с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, установителни искиове с правно основание чл. 422 ГПК вр. с чл. 59 ЗЗД, за признаване за установено между страните, че ответницата В. Н. Н. дължи на ищците С. Б. Й. и Н. С. Й. сумата от 5 лв., част от вземане в общ размер на 1800 лв., представляваща сумата, с която ответницата се е обогатила без основание за сметка на ищците, преминавайки ежедневно с лек автомобил с рег. № ***, за периода 01.11.2012 г. – 01.05.2013 г., през част от поземлен имот с идентификатор 56784.535.35, с площ от 244 кв.м., заключена между букви А, Б, В и Г и оцветена в зелен цвят на приложената към исковата молба скица, от който имот ищците притежават 1/2 идеална част в режим на СИО, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 06.11.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена Заповед № 8154/09.11.2015 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 14676/2015 г. по описа на Районен съд - Пловдив, VIII гр. с-в. Във въззивната жалба се поддържа оплакването, че решението е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено,

като вместо него се постанови въззивно решение по съществото на спора, с което субективно съединените искове да се уважат. Претендират се разноски за двете инстанции.

Въззиваемата страна В. Н. Н. чрез адв. С. Л., оспорва въззивната жалба като неоснователна. Моли решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира заплащането на разноски за инстанцията.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК от лица, имащи право на жалба и като такава е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението по изложените във въззивната жалба доводи и при служебна проверка за допуснато при постановяването му нарушение на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по съществуващия между страните правен спор.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във връзка с чл.59, ал.1 от ЗЗД.

Ишците С. Б. Й. и Н. С. Й. са основали иска си на твърдението, че са собственици в режим на съпругеска имуществена общност на 1/2 идеална част от недвижим имот - поземлен имот с идентификатор 56784.535.35 по кадастралната карта на гр. Пловдив, находящ се в гр.***, с площ 2 186 кв.м., а ответницата В. Н. Н. преминавала ежедневно с лек автомобил с рег. № *** през част от поземления им имот с площ 244 кв.м., през времето 01.11.2012 г. - 01.05.2013г. Искат от съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ответницата им дължи сумата от 5 лева, като част от общо дължимите се 1 800 лв., с която сума се е обогатила без основание за тяхна сметка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. 14676/2015 г. на РС – Пловдив.

За да бъде уважен така предявения иск ишците следва да установят, че притежават идеални части от правото на собственост върху процесния имот, че за процесния период същият е бил ползван от ответницата по описания в исковата молба начин, както и размера на сумата, с която ответницата се е обогатила, а те са обеднели.

От доказателствата по делото е видно, че с влязло в сила Решение № 64 от 19.11.2020 г., постановено по гр. д. № 3301/2019 г. на ВКС, ИГО е бил уважен предявения от С. Б. Й. и Н. С. Й. против общо 11 физически лица, сред които и ответницата В. Н. Н. установителен иск за собственост, като ишците са признати за собственици на 1/2 идеална част от поземлен имот

с идентификатор 56784.535.35 по кадастралната карта на гр. Пловдив, находящ се в гр.***, с площ 2 186 кв.м. Така постановеното решение установява със задължителна сила в отношенията между страните, че ищите са собственици на 1/2 идеална част от посочения поземлен имот, като съгласно разпоредбата на чл.297 от ГПК същото е задължително за всички съдилища. Предвид горното следва да се приеме, че твърдяното от ищите право на собственост върху процесния имот е установено.

Процесният поземлен имот е бил нанесен със сегашните си граници в кадастралната карта по силата на Заповед № КД-14-16-1144/14.09.2009 г. на Началник СГКК - гр. Пловдив /заповедта е приложена на л.183 от делото на РС/, с която е било одобрено изменение в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Пловдив, състоящо се в корекция на имотната граница между поземлени имоти 56784.535.32 и 56784.535.35. Изменението в КККР е било допуснато поради прилагане на изменение на подробен устройствен план, одобрено със Заповед № ОА-225/01.02.2005 г. на Кмета на Община Пловдив /л.178 от делото на РС/, като с тази заповед е одобрен проект за изменение на ПУП - План за регулация и застрояване на част от плана на „***“-юг, като се променя уличната регулация между стари о.т.487 и о.т.495 в съответствие с приет проект „Реконструкция на бул. „***“ в участъка от бул. „***“ до бул. „***“, образуван е нов квартал 99а, както и нов УПИ I-35, 32, 25, 145, 146 – жилищно застрояване, обслужващи дейности с ново свободно застрояване и УПИ II – трафопост със запазване на съществуващото застрояване.

С решението си ПРС е приел, че между страните няма спор, че ответницата, намирайки се във фактическо съжителство с Д. Д., притежаващ собствен имот, представляващ жилище в сграда, построена в ПИ с идентификатор № 56784.535.32, съседен на ПИ с идентификатор № 56784.535.35, няма достъп до обществен път, тъй като проектираното разширение на бул. „***“ не е изпълнено, както и че достъпът до него се осъществява само през Поземлен имот с идентификатор 56784.535.35. Приел е за установено още, че през процесния период през Поземлен имот с идентификатор 56784.535.35 са преминавали не само ответницата, а и всички собственици на самостоятелни обекти от жилищната сграда, построена в Поземлен имот с идентификатор 56784.535.32, както и че този път е единственият възможен, за да се осигури достъп до имотите на живущите в комплекса. Тези фактически констатации и правни изводи неа се оспорват пред тази инстанция.

Съгласно чл. 190, ал.1 от ЗУТ , когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокара временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. Съгласно разпоредбата на чл.191 от ЗУТ обезщетенията на правоимащите за вредите, причинени от прокараването на временни пътища, са за сметка на собствениците на поземлени имоти, които ще се обслужват от временните пътища, като обезщетението за частите от поземлени имоти, използвани за

временни пътища, се определя по реда на чл. 210 от ЗУТ . Съгласно чл.210, ал.2 от ЗУТ Кметът нарежда служебно или въз основа на искане на заинтересуваните лица определянето на обезщетения или оценка от комисията /по ал.1/. Предвид посочените разпоредби следва да се приеме, че ищците имат право на обезщетение за ползването на имота им за преминаване от собствениците на поземлен имот с идентификатор 56784.535.32, сред които е и ответницата. За определяна на размера и изплащане на същото обаче е предвиден административен ред, за което ищците следва да сезират Община Пловдив. И тъй като е налице законова възможност за обезщетяване, то налице е пречка за предявяване на претенция за неоснователно обогатяване по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД, доколкото съгласно чл. 59, ал. 2 от ЗЗД правото за обезщетяване при неоснователно обогатяване по ал. 1 възниква, когато няма друг иск, с който обеднелият може да се защити.

Ето защо предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

Предвид изложеното обжалваното решение е правилно и като такова следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора в тежест на жалбоподателите и в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер на 300 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260399/08.07.2022 г., постановено по гр.д. № 119/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XII гр. състав.

ОСЪЖДА С. Б. Й. с ЕГН ***** и Н. С. Й. с ЕГН *****, и двамата с адрес: гр.*** да заплатят на В. Н. Н. с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, сумата от 300 / триста/ лв. - разноски по делото пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____